

Maart 2020, Corona zet de wereld op zijn kop.

Dit gold ook voor ons wijkteam. De zorgen voor de bewoners en cliënten van onze appartementencomplexen. De schuldgevoelens, angst en onzekerheid, allemaal gevoelens die ons een hele tijd parten speelden.

Als collega's mochten we elkaar een tijd niet zien of spreken. Vanuit huis op route gaan zonder je collega te zien of spreken. Hier en daar werd er wat geappt om je toch te kunnen uiten en evt te overleggen.

Later kwam videobellen met het team, dit gaf wat meer verlichting. Ook voor een aantal cliënten was er de Compaan, dit zorgde voor wat sociale contact in het nu toch steeds kleiner wordend wereldje van de oudere onder ons. Het isolement, weinig familie tot geen vrienden meer over de vloer. Dat doet pijn.

Gelukkig kregen werd er aan hun gedacht door de vele kaartjes en/of bloemetje of iets dergelijks. Dit verzachte enigszins de rare wereld waar we met zijn allen in waren beland. De cliënten waren blij als wij nog over de vloer kwamen, een momentje aandacht. Hun verhaal kwijt kunnen.

Wij als zorg zagen bij een aantal cliënten dat ze cognitief en/of lichamelijk achteruit gingen. Sommige cliënten kwamen weken hun deur niet uit.

Veel verdachte en besmette cliënten waarvan er een aantal al dan niet bekend met COVID zijn overleden.

Het ging zo snel, binnen een paar weken..... Dat deed ons veel, veel inwendig verdriet. Daar is die onzekerheid en angst en schuldgevoelens weer... heb ik die cliënt besmet??? Wat brengt de toekomst??

We hebben er ons door heengeslaan, met zijn allen. Al was het soms moeilijk en zwaar, we hielden ons staande voor onze cliënten. Onze ouderen die ons nodig hebben daar doen we het voor.

En ook bij de tweede golf staan we er weer en gaan ervoor, met zijn allen want zoals gezegd.....

Samen staan we sterk!!!!

